

tilfører ham en Sum af ganske uundværlige Kundskaber, men tillige fører ham ind i en intellektuel Ildprøve, som skal gennemstrides. Det stiller ham senere paa lige Fod med de Mennesker i hans Sogn, som har faaet den højeste Uddannelse, og det er efter mit Skøn af ikke ringe Betydning.

Jeg udtalte ved Lovforslagets Fremsettelse, at jeg mente, det var værdifuldt, at en Præst var sat i Stand til at tage den Sag, han tjener, op til Drøftelse med en hvilken som helst nok saa uddannet Mand i sit Sogn. Denne Bemærkning foranledigede det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) til at fremsætte sit Syn paa Præsternes Stilling i den religiøse Diskussion, der i disse bevægede Tider føres ogsaa i vort Land. Efter det ærede Medlems Mening er det i dette Øjeblik Filosoffer, Digtere og Forfattere, som fører an i den religiøse Drøftelse. Det er muligt, at det ærede Medlem har Ret deri; det er ogsaa muligt, han udtalte sig noget vel kritisk om Præsternes Stilling; men dette lader jeg ligge. Det, jeg talte om, var Præstens Stilling i hans eget Sogn, hvor det i høj Grad er af Vigtighed, at Præsten, uden derfor at tabe Forbindelsen med andre Mennesker i Sognet, kan møde den akademisk uddannede med fuld Forstaaelse af de Forudsætninger, ud fra hvilke en saadan Mand eller Kvinde tager sin Stilling til Kristendommen. Mon det ærede Medlem virkelig vil bestride, at det er af Betydning, at Præsten i Kraft af sin Uddannelse er saaledes udrustet, at han bl. a. har Betingelse for at forstaa den Problemstilling, paa hvis Baggrund den Diskussion, som det ærede Medlem omtalte, i disse Dage føres, og at han saaledes ved, paa hvilket Stade han antagelig vil træffe en og anden af de bedst oplyste Mennesker i Sognet? Bør en Præst ikke være saaledes udrustet, at han evner at føre den Kamp, der alle Dage føres paa Troens Grænseskel?

Jeg tror ikke, man ret vel kan bestride Værdien af den Udrustning, og derfor vil jeg gerne gennem dette Lovforslag give Udtryk for, at den teologiske Uddannelse er den normale Adgangsberettigelse til at erhverve Præsteembede i den danske Folkekirke. Jeg vil tillige hilsen enhver mulig Forbedring af denne Uddannelse med Glæde, fordi jeg mener, at Præsterne ikke kan være for godt udrustede, heller ikke i kundskabsmæssig Henseende, naar de skal optage deres ansvarsfulde Gerning i en baade vanskelig og forjættelsesfuld Tid som den, hvori vi lever. Det er i Sandhed ikke Tiden til at sænke Niveaue, og ud fra dette

Grundsynspunkt, i Kraft af hvilket jeg mener, at Adgangen for Lægmand til at opnaa Præsteembeder i Folkekirken bør være begrænset til Undtagelsestilfælde, beder jeg ærede Medlemmer af det høje Ting forstaa de skærpede Bestemmelser, der har vakt nogen Kritik paa forskellig Maade her i Salen.

Ordføreren for Venstre mente, at man umulig kunde opstille det Krav til Præster, at de skal være Mennesker af ekstraordinær Art, en Slags Overmennesker, og tænkte aabenbart dermed paa den ret knusende Dom, et saadant Krav vilde fælde over Flertallet af de teologisk uddannede Præster her i Landet. Jeg føler mig dog ikke ramt af denne Udtalelse, thi de Mænd, der ofrer baade Tid, Arbejde og Penge paa at underkaste sig de Fordringer til den bedst mulige Uddannelse, som i Øjeblikket stilles, naar man ad den normale Vej skal have Ret til at søge Præsteembede, maa Folkekirken selvfølgelig tage imod, som de er, selv om de fleste af dem skulde være dagligdags Mennesker. Men de, der ønsker at blive Præster uden at have en saadan Uddannelse, maa, synes jeg, Kirken rette det Spørgsmaal til: Hvilke særlige Kvalifikationer besidder du, og hvilken særlig Berigelse mener du at kunne tilføre det Samfund, hvis Præst du agter at blive? Det forekommer mig derfor ogsaa, at Spørgsmaalet om Adgangen til Præsteembederne ikke bør bedømmes væsentligt ud fra Synspunktet Menighedens Ret eller ud fra Synspunktet om den kirkelige Frihed, hvad baade den socialdemokratiske og den radikale Ordfører i deres Indlæg forleden gjorde. Den socialdemokratiske Ordfører gjorde gældende, at det foreliggende Lovforslag betegner et endog meget stort Tilbageskridt med Hensyn til kirkelig Frihed. Men der er formentlig et andet Hensyn at tage i en Folkekirke end Hensynet til den enkelte Menighed, nemlig Hensynet til hele Folkekirken Tarv. Det hele Kirkesamfund maa fastsætte, synes jeg, de almene Regler om, hvem der i det hele taget kan komme paa Tale ved Valget til Præst i Folkekirken, og dernæst er det den enkelte Menigheds Sag af de Mænd, der kan komme paa Tale, at udpege den, som den ønsker som Præst.

Paa samme Maade mener jeg, at Hensynet til hele Folkekirken Tarv maa være medbestemmende ved Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præsteembeder. Baade den socialdemokratiske og den radikale Ordfører ønsker jo, at der aabnes Adgang til Præstegerningen for kvindelige teologiske Kandidater. Til dette Ønske sluttede